

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

614.542

Hely

Idő 1915

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím: *A nép egészsége.*

Forrás:

Világ

Bp.

1915 VIII. 14.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

A nép egészsége

A tüdőbeteg pincérek és pékek sorsa

A budapesti pincérek egyszer az egyik kollégájukat temették. A temetési menet végigvonult a széles körutakon és meg-megállt valamelyik fényes, tükrös kávéház előtt. A koporsót vivő kocsihoz pedig odalépett a pincérkollégák szónoka és beszélt a pincérek közös betegségéről, a tuberkulózisról, arról, hogy milyen sok pincér jár beteg testtel, sorvadó tüdővel az elegáns kávéház asztalai körül.

Száz és száz olyan pincér, száz és száz olyan péksegéd, cukrász és fűszerkereskedő alkalmazott él és dolgozik e nagy világváros kávéházaiban, cukrászdáiban, pékségeiben, a legfontosabb köz-élelmezési helyeken, akik tüdőbeteg, akik magukban hordják a halál csiráit. Gyötrődnek, kinlódznak és nincs megváltásuk. Különböző társadalmi egyesületek alakultak abból a célból, hogy a tüdővész terjedésének gátat vessenek. Azonban mindaddig hiábavaló minden küzdelem, amíg a beteg munkások, a tüdőbajos pincérek és pékek kénytelenek olyan helyen munkát vállalni, hol a közönséggel kell érintkezniök. Azok a péksegédek, cukrászok, hentesek, akik a köz-élelmezési műhelyeiben végeznek szolgálatot: nem lehetnek beteg emberek, mert beteg testtel, a bennük rejlő kóros csírákkal nagyon sokat ártnak mindenkinek.

Ezért nagy örömmel kell üdvözölni azt az akciót, amelyet a hazai munkásbiztosítás központi szerve, az Országos Munkásbetegsegélyző és Balesetbiztosító Pénztár indított a tüdőbeteg munká-

sok munkahelyeinek kicsérélése és a súlyos betegek intézeti ápolása érdekében. Az akció tulajdonképp már nem új, az aradi orvosok vetették fel ezt a kérdést két év előtt. Eddig azonban mindig csak óhajtlások történtek, remélhető, hogy most majd eredménye is lesz a felvetett gondolatnak.

Az Országos Munkásbetegsegélyző és Balesetbiztosító Pénztár legutóbb tartott igazgatósági ülése a tüdőbeteg munkások ügyében a következő határozatot hozta:

„Az Országos Pénztár szükségesnek látja ugy a nagyközönség, mint az érdekelt munkások érdekében, hogy tüdőbetegségben szenvedő munkások élelmezési üzemekben ne alkalmaztassanak. Ezért az igazgatóság ulasítja az elnökséget, intézzen felterjesztést a kereskedelmi miniszterhez aziránt, hogy a kávéházakban, pékségekbén és egyéb élelmezési helyeken dolgozó, tüdőbetegségben szenvedő alkalmazottak olyan munkahelyeken helyeztessenek el, amelyben önmaguk és a közönség érdekeinek megsértése nélkül dolgozhatnak. Szükségesnek artja az Országos Pénztár azt is, hogy azok a tü-

dőbeteg, akiket a pénztár a törvényszerinti husz héten át segélyben részesített, ezen időn tul is megóvassanak attól, hogy munkát vállalni kényszerüljenek; ezért ezek a munkások az állam részéről ellátásban részesítendők és intézetekben helyezendők el.“

Ez az üdvös határozat nagyon jó szolgálatot fog tenni a tüdőbeteg munkások ügyének s ugyan-ugy hasznára válik a fogyasztóközönség egészségügyi érdekeinek is. Nagyon óhajtljuk, hogy a kormány is mielőbb foglalkozzék a nagy horderejű

kéréssei, hogy megmentse a tüdőbeleg pincérek, ^{915.} cukrászok életét s megkímélje a kávéházak, a cukrászdák stb. közönségének egészségét. Az Országos Pénztár állásfoglalása módot ad reá.

Sajnos, a háboru ideje alatt kevés gond és figyelem veszi körül az ország tüdőbetegeit, akiknek száma pedig a százezerhez jár közel. Hogy milyen fontos a tuberkulózis elleni védekezés ügye most is, a háboru napjaiban, erről fölösleges szölanunk. Mindenki, aki a nép egészségét félti és óvja: tudja és érzi ezt. Ehelyütt csupán azt a felhívást közöljük, amelyet Németországban adott ki a gümökor elleni küzdelem központi bizottsága:

„Öfelsége a császárnő és a királynő — mondja a felhívás — a tuberkulózis elleni küzdelem központi bizottsága elnökségénél azon aggodalmának adott kifejezést, hogy vajjon a háboru nem teszi e majd kétes értékűekké azokat az eredményeket, amelyeket ez a szervezet már béke idején elért? Számos tüdőgyógy- és tüdőgondozóintézetet már meg kellett szüntetni, mert sokan, akik békeidőben a tuberkulózis elleni küzdelemben résztvettek, most attól elvonattak. Ezért a központi bizottság felhívást intéz mindazokhoz, akik ezidőszent a tüdőgümökor elleni küzdelem szolgálatában állanak, hogy folytassák tevékenységüket a háboru tartama alatt is és minden erejükkel azon legyenek, hogy a tuberkulózis újabb terjedésének gát vetessék. A tuberkulózis elleni küzdelemben nem szabad fennakadásnak lenni. Akár hivatásos, akár tiszteletbeli állást töltött be az illető ezen küzdelemben, folytassa munkáját és a hiányokat aként pótolja, hogy keressen segítőtársakat.“